

Poštovani oče,

oprosti mi. Loše sam se odnosio prema situaciji. Nisam znao što učiniti i zloupotrijebio sam tvoju dobrotu i volju da mi ispuniš želju. Samo sam prijateljima koji su mi se rugali htio pokazat da ja nisam običan smrtnik. Ti huligani jedni. Kako se usuđuju nazvati me običnim smrtnikom pa ja sam sin Boga. Ostavili su me ovdje da trulim poput smeća. Još uvijek sam ljut na njih i nadam se da osjećaju grižnju savjest, ako su uopće u stanju nešto osjećati. Znam da njih krivim samo da bih se osjećao bolje, no zapravo nemam što pametnije raditi jer ako se obračunam sa tom situacijom u svojoj glavi imam osjećaj da bih poludio. Ne znam kako to objasniti, ali jednostavno je lakše kriviti nekog drugog. Nadam se da tebi i majci falim jer vi meni jako nedostajete. Dani ovdje prolaze turobno polako i svaka minuta je kao sat. Had me ugodno primio, iako koliko se zapravo lagodno može primiti osoba u podzemlje. Previše sam u svojoj glavi. Nema osjećaja kroz koje nisam prošao. Bio sam ljut, žalostan, uplašen, ljubomorán na ljude koji imaju mogućnost živjeti,...Svašta mi je prolazilo kroz glavu. Znam da sam preburno reagirao, ali...zapravo nema ali, nemam izgovor, ono što sam napravio bilo je neprimjereno, neodgovorno, bezobzirno...mogao bih ovako nabrajati do sutra. Ovo vrijeme mi je dalo priliku da sagledam ono što se dogodilo sa svih strana. Molim te, nemoj kriviti sebe, nisi ti kriv, ja sam prebrzo razmišljao jer sve što sam osjetio bilo je kuhanje krvi u mojim venama od bijesa kojeg su prouzročili one nevaljalice što su me u ovo dovele. Zapravo ne bih to smio govoriti. I ti i ja znamo da je samo jedna osoba za ovo kriva. Ja. I nemoj da ti previše nedostajem jer si jako zaposlen čovjek, ne možeš si dopustiti da ti misli o meni uništavaju dane. Htio sam ti napisati ovo pismo samo zato da se ispričam i da dobiješ osjećaj potpunosti tj. da ne misliš kako je bez mene rupa na mjestu gdje je trebao biti tvoj sin jer ja ću uvijek biti sa tobom. Reci to i mojoj majci. Reci joj da ne troši suze zato što me ne vidi nego da me osjeti u duši i da se nasmije. Došao sam do zamisli da ipak nisu moji "prijatelji" krivi nago ja jer sam se pokušao pokazati njima kad sam ja znao da je istina. Nisam im trebao dokazivati ono što ja znam i ono što je činjenica jer istina je nije bitno. Nije bitno vjeruju li oni meni sve dok ja vjerujem u sebe. To mi je bila zamisao, no sad se još moram pomiriti sa njom.

Nemojte tugovati.

S ljubavlju,

Faetont

